

(z Trilogie o dospívání v ženu)

Já ale měla svou lásku. A ta, jak známo, hory přenáší.

Zdolala je poměrně brzy.

Můj Osud u volantu stříbrného auta, má malá dlaň schovaná v jeho na řadící páce. Unášel mě do hor. Sice českých, ale nic není zadarmo.

Máme spoustu času. Oba jsme bez práce.

V chaloupce pod horami budeme sytit naši lásku. Skryti před jeho věžeňskou dozorkyní a pubertálními výrostky. Ještě jsem je neviděla, a už je nesnáším. Najevo jsem to nedala. Čekala mě životní role v dramatu zvaném Rozvod.

Můj Osud na něj zatím neslyšel. Zažil ho už dvakrát.

„Teď si užijeme,“ mrknul na mně šibalsky před chalupou.

„Jak jinak,“ usmála jsem se sladce a postavila se čile ke sporáku. Ohřála jsem segedín od matky (jeho oblíbené jídlo).

Týden jsme nevylezli z postele. Opouštěli jsme ji jen dvěma směry. Já ke sporáku - než došla vajíčka. Můj Osud do koupelny - než mu došel prášek ze sloních klů.

Koupil si ho v Africe. Na potenci.

Přišla poslední noc.

„A mám tě!“ letěl noční oblohou můj vzkaz Šedé myši.

(z povídky Kámásútra po česku)

A pak už šlo všechno ráz na ráz. Do týdne se oťelo Jumbo Air France břichem o přistávací dráhu v Orly. Já už nebyla schopná nic předstírat, běžela jsem přímo do jeho náruče. Představte si ty dlouhé dny snění o setkání se slavným spisovatelem! Muka.

Přiznám se, že sny přerostly v mé fantazii až ve společnéžití. Dokonce jsem zašla tak daleko, že bychom si mohli říci v Notre-Dame sladké ANO. Věk bych na to už měla. O něm ani nemluvě.

Přivítal mne na můj vkus dost chladně. Zvedl oči od rozevřených novin, ani nevstal a řekl trochu znaveně: „Tak jedeme!“

Později jsem pochopila, že nápor obdivu k jeho dílu byl nad jeho síly. No, kdo seje vítr, sklízí bouři. Ale to předbíhám. V automobilu nejasné barvy a značky, až tak byl zrezivělý, jsme dojeli k jeho bytu. Tedy – bydlel v garáži. Naštěstí tam ten večer nezaparkoval auto.

To všechno je jeho image, říkala jsem si. Silné afrodisiakum. Alespoň v mém případě. Síla slavných je v jejich skromnosti, četla jsem kdesi. A teď...půjdeme k slavnému Maximovi! „Voilà, votre table,“ usadí nás číšník ke stolu štamgastů. Možná se najde i nějaký ten paparazzo a my budeme na titulní straně Paris Soir.

Ale škoda mluvit. Než jsem domyslela, už jsem ležela na posteli. V poloze Propojené mandarinské kachny se poměrně dlouho snažil způsobit mi blaho. Také jsem chtěla, ale přezka jeho pásku mi odírala bok.

Pak se ale nebesa přece jen zachvěla. Zřejmě jen pro mne, protože chraptivě zakňoural: „Kam spěcháš? Všechno jsi zkazila!“ Bylo mi to fakt líto. Snad příště...

Pak přišly na pořad špagety. V garážovém jídelním koutě. Kdepak Maxim! Ale co, kdy uvidíte slavného muže u plotny... Můj obdiv stoupal. Jen malý mráček zkazil stolování a vážnou konverzaci. Ještě jsem ani nedojedla, a on už se přesunul do

pracovního garážového kouta. Byla jsem jako myška. Tvořil. To já ctím. Pravda, cítila jsem se trochu osamělá. Ale to už je úděl milenek slavných mužů.

Přišla noc a Pozdní jarní oslíček vystřídal Cikádu přichycenou k větvi a milostiplné skotačení skončilo řáděním Létajícího draka. Tentokrát bez kolize a výčitek.

Uvnula jsem mu v náruči v pozici Kapka rosy v rákosovém stvolu. Celou noc vydatně chrápal. Četla jsem, že je to naprosté odmítnutí komunikace. Něco jako - dejte mi všichni pokoj! Velkou radost jsem z toho neměla.

Celý víkend jsme strávili v garážovém spacím koutě. Špagety vystřídal lasagne a zapečený lilek se sýrem. Chápu, že shazoval nadváhu středního věku. Já ale měla hlad jak tygr. V neděli večer jsem zhltna zbytek grilovaného lilku.

Na Orly jsem mu dýchla do nikotinového saka a hrozně se mi, už v předstihu, stýskalo. Uvidíme se brzy, za týden jede do Prahy. Vychází mu další kniha.

„Markýz de Sade je proti mně slabý odvar,“ pravil vychloubavě. Úplně mě zamrazilo. Nevinnost ubohé Justiny bude surově pošlapána.

(z povídky Jen tak si vyrazit na cestu)

Už pátý den počítám jak mukl, kolik dnů „totálního relaxu“ nám ještě zbývá. Přesně devět.

Tchýně vstává už v pět ráno a zabírá „naše“ místo na pláži. Na vyhlédnuté skalisko pohodí osušky a kšiltovku - a je obsazeno!

Pak se vrací dospat.

Táta snídá první a spěchá, aby nám u vody někdo neukradl ručníky.

Holka spí do poledne a obědvá snídani, kterou chytře pronesu na pokoj. Mezitím zkontroluji stav proviantu, přeperu prádlo a projdu obchůdky. Kvůli slevám.

Pak vezmu úlovek z večere na pláž, aby se všichni naobědvali. Zabrali jsme dobré místo mezi skalami, výborná skrýš na odpadky. Táta našel už i plavky, ale byly použitelné tak pro nějakou anorektičku. Škoda.

Je příšerné vedro, ale mne stín nedostane. Za tu hříšnou cenu musím být úplně černá.

Tchýně sténá pod balvanem, spálila se hned první den a má úpal. A smůlu, protože není pojištěná.

(z povídky Černoška na bílém prostěradle)

Neuvěřitelný den nastartovala faxová zpráva. Z ruzyňského letiště. Lekla jsem se, že chtějí oservisovat letadlo.

Úleva! Máme si přijet pro děvče z Keni. A potvrdit, že jí dáme najíst a napít a koupíme jí zimní kabát, kozačky, čepici a rukavice.

Rozrušením se mi klepaly ruce.

To je určitě „dcera“ z Afriky. Naše sponzorské dítě!!! Úplně jsem zapoměla, kde je ta misijní škola. Nevadí. Teď přijela k nám. Domů! V duchu jsem viděla to pozdvižení.

Vypravila jsem pobledlého Herec do Prahy a běžela koupit sáňky. Lyže jí pořídíme až v Tatrách. Právě jsem se domluvila s místní „cestovkou“. Tedy s mojí kamarádkou Lídou. Vyveze nás spolehlivě na Hrebienok. Ke všemu se slevou.

To bude překvapení!

Sedíme v obýváku jak zařezaní. Raději jsem stáhla žaluzie. Pro jistotu v celém domě.

Bora, tak se jmenuje ta dívka, zrovna jako ta vichřice z Jadranu, právě povečeřela. Z koblihy vydlobala kakaovým prstem malinový džem. Těsto nejí. Je jí asi dvacet (neví to přesně) a je tanečnicí v nairobském nočním klubu. V hotelu Hilton.

Tam bydlel můj Herec, když jel nedávno za hranice všedních dnů. Na zkušenou s místními kumpány. Poznávací zájezd. Jak žijí podnikatelé v Africe. A zahrát si golf. Cestu vymyslel a sponzoroval řezník Janota. Nikdy by mě nenapadlo, že vůbec ví, kde je Afrika.

„Mají tam osmnáct jamek, a my jen devět,“ snažil se odvést pozornost od tématu Herec.

„A co ta holka tady?“ píchla jsem prstem směrem k hlavě plné černých dredů, proložených barevnými korálky.

„Všichni je měli,“ opáčil plačtivě Herec. „Všichni. I starosta!“ žaloval. „Víš ty vůbec, co znamená pro chlapa černoška na bílém prostěradle?“ Málem se při té vzpomínce rozplakal.

To opravdu nevím, i když dávám fantazii rychlostní stupeň číslo pět. Jsem naprosto zdrcená. Jak ji tu udržíme čtyři týdny? Kam ji schováme? Vždyť nemáme ani půdu!

A ty Tatry! Storno poplatek na mou hlavu!

V největší beznaději přišel spásný nápad. Proboha, vždyť Bora není jen můj problém! Ona patří celému městečku! Dnešní diskotéka bude jeden velký uvítací výbor.

Budou tam všichni.

Tedy ti z Nairobi.

(z povídky Narcis)

Zdálo se, že jim vlastně nic nechybí, všechno šlo dobře.

Dokonce si pořídili domeček za městem. Sice se zadlužili u rodičů (jejích), ale není nad vlastní střechu nad hlavou.

Ráno děti do školy do města (ona), tam naložit ze sklepa uhlí do kbelíků a do auta - venku nedostali takzvaný uhelný list. Žila v autě a čekala, až děti domalují, domodelují, dotančí, dozpívají.

Pak rychle na venkov, roztopit pod vyhaslým kotlem, úkoly, večere, pohádka, tma, samota, pochmurné skřípění staletých dubů, úpění osamělého ptáka rosomáka.

Někdy seděli s dětmi ve vaně v teplé vodě (když došlo uhlí) a vyprávěli jim příběhy z dětství. Černá onyxová koupelna, strašidelně ozářená svíčkou (často nešel elektrický proud). Děti, zalykající se dobrodružstvím.

V té vaně si byli tak blízcí a drželi pospolu. Šťastné chvíle!

A tak pendlovala „venkov - město a zpět“. Jen se míjeli v tom shonu. Přicházela hrozná únava.

Noci ve vymrzlé ložnici, koukání do tmy.

Zadržování dechu. Jeho studená ruka jak bez života. Dobrou noc, ty chlapecké tělíčko, které už ráno nemiluje a netouží!

Den a noc.